

Michal Drienik

ALCHÝMIA blahobytu

**Naučte sa priťahovať
viac peňazí a hojnosti**

Michal Drienik
Alchýmia Blahobytu

Všetky práva vyhradené – Michal Drienik 2024

Wealthy Mind s.r.o.

Email: info@michaldrienik.sk

Web: goodvibes.sk

Web: michaldrienik.sk

ISBN 978-80-69081-18-5

Alchýmia Blahobytu

Michal Drienik

Zmena sa práve začala.

OBSAH

Príbeh	8
#1 Vnímanie a presvedčenia – začiatok od začiatku	43
#2 Čo predstavujú peniaze?	60
#3 Kde sa nachádza tá hojnosť	67
#4 Luxus verzus Chudoba	73
#5 Čo už máte?	83
#6 Váš jedinečný cieľ	95
#7 Pocit blahobytu	98
#8 Pocit blahobytu 2	116
#9 Drobnosti a blahobyť	123
#10 Očakávanie minulosti	126
#11 Kým by ste chceli byť?	130
#12 Techniky, triky a pomôcky	135
#13 Vizualizovanie v rámci finančnej prosperity	143
#14 Energia vo vašom tele	158
#15 Úspešné a funkčné afirmácie	168
#16 Vykročiť a zmeniť sa	177

Upozornenie

Táto publikácia má výlučne vzdelávací, inšpiratívny a osobný charakter. Všetky informácie, názory, odporúčania a myšlienky vyjadrené v tejto knihe predstavujú subjektívne postoje a skúsenosti autora a nie sú poskytované ako odborná, lekárska, psychologická, finančná ani právna rada.

Autor nie je lekár, psychológ, terapeut, finančný poradca ani právnik. Všetky zmienky o zdraví, psychike, financiách či životných rozhodnutiach slúžia iba ako podnety k osobnému zamysleniu a sebarozvoju.

Odporúčania uvedené v tejto knihe neslúžia ako náhrada lekárskej diagnostiky, liečby alebo psychoterapie. V prípade zdravotných, psychických, finančných alebo právnych ťažkostí sa vždy obráťte na kvalifikovaného odborníka.

Autor ani vydavateľ nezodpovedajú za žiadne rozhodnutia, ktoré čitateľ urobí na základe obsahu tejto knihy, ani za ich dôsledky. Každý čitateľ koná na vlastné riziko a zodpovednosť.

PRÍBEH

Táto kniha je trochu šialená, priznávam. Ale predsa vás sem priviedla šialenosť sveta, no nie? Možno šialená zvedavosť, možno šialená túžba po peniazoch či nutnosť a potreba nejakej zarobiť, získať, alebo to je len chuť vedieť viac. Alebo to je nuda, ktorá vás sem privádza, a nemáte čo robiť, tak čítate knižku.

Nech sú vaše pohnútky a zámery akékoľvek, budem rád, ak vám informácie v knihe pomôžu tak, ako pomohli mne. Na niektoré som prišiel sám, iné mi poradili moji učitelia, ďalšie som zas dostal ako dobrú radu od známeho či z nejakej inej knihy.

Cieľom bolo napísať knihu stručnú a jasnú tak, nech ju pochopí každý. Žiadne slovné kotrmelce, ale ľudská reč, ktorou sa bežne rozprávate.

Či mávnete nad radami rukou a povieť si, že sú to hovadiny, alebo sa knihy a jej myšlienok chytíte a zo zvedavosti skúsíte, či to funguje, výber je iba na vás.

Prečo som knihu napísal?

1. Zdá sa mi neprirodzené a nesprávne žiť vo svete, kde sa k vám dostanú nejaké peniaze v obmedzenom množstve a za pár dní sa rozkotúlajú.

Pozrite, kúpili ste si knihu za pár eur, už máte produkt v rukách. Nemusíte byť skeptický, že čo to ten Drienik tára.

Ja vás nenahováram si kúpiť knihu o blahobyte, vy ju už máte a čítate tieto riadky.

Dobre, inak... Keby som bol obchodník s najnovšími telefónmi, s takými, aké ešte minulý rok neexistovali, a vy prejdete okolo môjho obchodu na námestí, ja vás oslovím, dáme sa do reči a začnem vám ospevovať, ako najnovší mobil potrebujete a nebudete bez neho spokojnou osobou. Chcem od vás 1200 €, a to môžete byť ešte radi, že tak málo, pretože vám dávam zľavu!

Skepsa je na mieste.

Iný variant reality:

Ten mobil vlastníte, máte ho. Sedíte v kaviarni, mobil je vyložený na stole a ten obchodník je na káve tiež, sedí vedľa. Uvidí mobil, pozrie na vás, usmeje sa a povie vám, že to je skvelý mobil, lepší niet a je dobré, že ste si ho kúpili (aj keď nie od neho). Ďalej vám nič nepredáva, pretože už produkt máte. Nový mobil (technológiu, ktorá tu doteraz nebola) môžete brať vážne, pretože sa v ňom neukrýva žiadne platené členstvo, ktoré by od vás požadovalo ďalšie peniaze. Je to celé vaše. Skeptický už byť nemusíte, pretože vám už nič nepredáva a máte v rukách kvalitný produkt.

Keby som nemyslel vážne to, čo budete čítať, a nemal som s tým osobné a reálne skúsenosti, nedal by som si tú námahu dať dokopy toľko strán. Knihu by som spravil ešte kratšiu a predala by vám ju iba samotná obálka, ktorú by som prebral s celým marketingovým tímom tak, nech je predajná!

Aaaa to som opäť neurobil. Obálku som si navrhoval a dával dokopy sám.

Ak sa pristihnete pri tom, že ste veeel'mi skeptická osoba, a niektoré myšlienky vám budú pripadať ako čisté šarlatánstvo, skúste to zahodiť. Nemyslím knihu, ale tú myšlienku.

Ved' ak ostanete rovnakou osobou, akou ste doteraz boli, prečo by sa v živote niečo zmenilo?

Bez zmeny prístupu sa nezmení nič! Nikdy... A ak áno, iba dočasne. BAM.

Ach, ozaj... prečo som napísal túto knihu?

Dôvody sú štyri. Prvý som vám už spomenul... nepamätáte si ho? Ako dávate pozor?

Pamätáte? Wau, skvelé! Priemerne unikne človeku pozornosť 5- až 6-krát za jednu minútu. To je celkom veľké číslo.

2. Pri písaní tejto knihy sa venujem intenzívne práci s mysl'ou, manifestovaniu, zmene osobnosti a ovplyvňovaniu reality už 9 či 10 rokov. A za ten čas sa nakopilo veľmi veľa osobných príbehov od mojich klientov či absolventov kurzu manifestácie, ktoré sú jasnou evidenciou fungovania nasledovných zákonitostí. Niektoré príbehy vám napíšem, nech v nich nájdete inšpiráciu.

3. Další a pre mňa najťažší dôvod, ktorým som si musel sám prejsť, je, že téma peniaze, blahobyt a hojnosť boli najťažšie oblasti môjho života. Peniaze odo mňa mizli mihnutím oka. Slovo peniaze som bez bolesti a strachu niekedy nedokázal ani len vysloviť. Zovrelo mi hrdlo a nahrnulo slzy do očí. Bola to tá najmenej spracovaná téma, aká existovala v mojej realite. Potreboval som si tým prejsť... A že to bola cesta!

4. Riešiť peniaze? To považuje väčšina duchovne zameraných ľudí za duchovný hriech. Ja nikomu tento názor neberiem a ani s ním nebojujem. Nevediem boje. Pretože... no k tomu prideme, ale v skratke: s čím bojujete, toho sa bude vo vašom živote objavovať viac – je to ako pozvánka.

Peniaze sa dotýkajú väčšiny ľudí v modernom svete každý deň. Platíme účty za bývanie, elektriku, teplo, jedlo, auto, pohonné hmoty, internet, paušál, dovolenky, oblečenie... Žijeme v takej dobe a spoločnosti. Samozrejme, stále je možnosť odstáť sa niekde do prírody, mimo EÚ. A teraz nesrandujem, naozaj to je možné a človek tak môže žiť.

Ale vráťme sa k pointe bodu číslo 4. Peniaze sú subjekt, ktorý trápi ľudské životy na hmotnej – fyzickej úrovni. Nemyslím tým teraz nejaké „prehnané túžby“, ale normálne žitie a existenciu. Úvodzovky som napísal preto, že to tak ľudia zvyknú označovať. Ak nebudaj chcete byť multi-milionár, ja vás za prehnané túženie neobviním. Ja nevediem predsa boje.

Peniaze sú subjekt, ktorý trápi veľa ľudí, je to niečo, čo ich bolí a behá im po rozume. Vo forme obáv, strachu, úzkosti... Či potom aj prejavov na fyzickom tele v podobe zlého trávenia a nechuti do jedla, alebo úplne naopak, prehnané prejedanie sa a zajedanie emócií. Nieкого tieto strachy a problémy privedú k závislostiam od alkoholu, fajčenia, iných drog či k násilnostiam, krádežiam alebo dokonca samovraždám.

Ak je súčasťou duchovnej cesty aj prejsť transformáciou, práve zmajstrovanie najväčších strachov a obáv, ktoré sa človeka denne dotýkajú (subjekt peniaze), vedie k zmajstrovaniu myslenia. Minimálne z veľkej časti.

Prestať sa obávať, trápiť a neustále myslieť na nedostatok a to, ako má človek málo a kedy bude mať viac? To nie je také jednoduché, ako sa môže zdať pre niekoho, kto „zahodil svoje túžby“. Je to ťažké a transformačné. A keď vás subjekt peniaze prestane trápiť tak, ako trápil, pretože zmeníte samého seba, tak ste prešli peknú spirituálnu cestu, no nie?

Každý máme nejaký spúšťač. Čo bol ten môj a čo je ten váš?

Všetko v živote je akýsi spúšťač niečoho ďalšieho.

Napríklad spúšťačom zmeny, túžby, chuti dosiahnuť viac či zmeniť samého seba a postupne svoju prácu, kariéru a celý spôsob fungovania.

Naši sa rozviedli, keď som mal asi 18 rokov. S maminou a bratom sme sa presťahovali na nové miesto a tam som prvýkrát v živote pocítil, čo to znamená, keď by sa vám naozaj zišlo viac peňazí.

Videl som unavenú maminu, ktorá zakrývala svoje trápenie pred svojimi deťmi a snažila sa uživiť dvoch hladných rastúcich teenagerov, ktorí si oblúbili cvičiť, budovať svaly a rásť. S tým je priamo spojená väčšia spotreba jedla. Ak ste vychovali dvoch dospievajúcich chlapcov, ktorí ešte aj športovali a rýchlo rástli, viete, o čom hovorím.

Na nikoho sa nehnevám a nejdem zveličovať dané obdobie, som zaň vd'ačný, pretože ma veľa naučilo. Bola to však prvá iskra, kedy som pocítil, že by som chcel byť schopný poskytnúť pre rodinu vždy všetko, čo je potrebné a, samozrejme, aj chcené.

Mať vždy peniaze na dostatok jedla, účty, novú práčku, chladničku, prerobenie okien, výmenu radiátorov či kúpu auta, keď to predchádzajúce už dosluhuje. Môcť mať bez premýšľania všetky základné potreby, ktoré sú spojené s dnešným spôsobom života.

Moje obavy z budúcnosti začali pomaličky rásť.

Už ako malý chlapec som sa bál, že by som jedného dňa, ako dospelý človek, skončil na ulici a nebol schopný sa o seba postarať. Tento strach sa mi objavil vždy, keď som čo i len pomyslel na to, ako budem asi vyzerieť, keď budem ten veľký dospelák.

Otázky od učiteľky na základnej škole na prvom stupni o tom, čo chceme robiť, až budeme dospelí, mi naháňali hrôzu.

Do dnešného dňa netuším, kde sa tento program objavil, pretože si vedome nepamätám, že by ma rodičia krmili týmto konkrétnym strachom.

Samozrejme, že nám ocino občas hovorieval, ako peniaze nerastú na strome, že za domom nemáme vlastnú elektráreň, a preto by sme sa nemali stále hrať na počítači. V mojom detstve bolo mať doma počítač v podstate novinkou vo svete, čo si dnešné deti nevedia asi predstaviť. Smartfóny ešte neexistovali.

Vyrastal som v bežnej slovenskej rodine. Na obzore a v okolí žiadnen podnikateľ, mamina mala bežnú prácu predavačky a ocino, tuším, opravoval stroje vo veľkej fabrike. Nemali sme sa zle. Každý dospelák, ktorého som poznal, mal podobnú, alebo rovnakú prácu ako rodičia.

Na základe toho som si ako stredoškólák vsúval do strachu z toho, že raz skončím na ulici, predstavy o tom, kým by som mohol byť. Jediné, kde som sa kedy dokázal vidieť, bola práca v závode (veľkej fabrike), keďže to bolo zamestnanie, ktoré vykonával ocino počas môjho detstva.

V časoch strednej školy sme so spolužiakmi začali fantazírovať o tom, že raz budeme bohatí a zdoláme svet. Počúvali sme slovenský rap, pili alkohol, fajčili cigarety a predstavovali si, akí z nás budú raz boháči. Vytvoríme a patentujeme si vlastný odhŕňač snehu, olupovač uvarených vajčiek či automaty so zdravými nápojmi pre každú školu na Slovensku. Nápadov sme mali neúrekom, fantázia nás neustále bombardovala. Nič z toho sme nezrealizovali... Teda aspoň spoločne nie. Možno sa chalanom v niečom zadarilo a ja o tom len neviem.

Naši sa teda rozviedli, čas bežal, presťahovali sme sa, začal som cvičiť, meniť životosprávu a objavil som brigádovanie.

Moja prvá brigáda bola v závode. Vo veľkej fabrike. Kde inde než tam, kde som sa dokázal vidieť ako na jedinom mieste?

Letné prázdniny som strávil od rána od 6:00 do 14:00 od pondelka do piatka, našťastie, za stolom s počítačom, medzi veľkými CNC strojmi a rôznym náradím. Ja som mal však robiť na počítači iba niečo, čo ani sám vedúci nevedel opísať a netušil, ako na to. Takže som sedel na zadku, nič nerobil a iba sa pozeral na ostatných pracujúcich. Zarazilo ma, že skoro nikto sa počas celej pracovnej doby neusmieval. Jedine vonku cez obednú prestávku, keď mali čas nevenovať sa práci.

V tej dobe, keď som mal 18 rokov, to bol pre mňa veľký šok. Predsa by sme sa všetci mali smiať, usmievať a mať radosť zo života, no nie? Bol som taká povaha a nejakým spôsobom som to očakával aj od okolia. Aj napriek tomu, že boli prázdniny, som začal chodiť domov so zlou náladou, premýšľajúc nad tým, či aj môj život tak musí v budúcnosti vyzeráť, alebo by to mohlo byť trochu iné.

Moje väčšie zdesenie nastalo, keď mi prišla výplata po celom mesiaci. Myslel som si, že toľko stráveného času na nejakom mieste, by mohlo byť viac ocenené.

„To len toľkoto stoviek za to, koľko dní som niekde strávil?“ čudoval som sa.

Keď som sa postáľoval už mojím „kamarátom“ kolegom, ktorí mali o 30 rokov viac než ja, tak sa len zasmiali so slovami, že môžem byť rád, pretože ako brigádnik mám dokonca vyššiu hodinovú odmenu, ako majú oni.

„Ale neboj sa, keby si robil nočné a potiahol aj soboty, mal by si vyšší plat,“ usmial sa na mňa jeden z nich s láskavým pohľadom starostlivého otca.

Šokovalo ma to a premýšľal som nad tým celý nasledujúci mesiac popritom, ako som sa snažil si užívať prázdniny. Nechápal som, ako by som si z takého pravidelného platu mohol časom dovoliť lepšie auto, nadupaný počítač, nové oblečenie a dovolenku. Začal som si pestovať jeden ďalší nepríjemný program, ktorý som potom o pár rokov musel odstraňovať (či meniť).

Všetko, čo som si kúpil, som prerátaval na čas strávený v práci. Išli sme s kamarátmi na pivo počas horúceho poobedia a zistil som, že na tie tri malé pivá, ktoré som vypil, musím až jednu hodinu stráviť v práci. A že na pizzu s kofolou, musím pracovať až dve hodiny. A ak by som mal frajerku a chcel ju niekde zobrať, tak na to by som možno musel pracovať až celý deň. Na jedno rande? Preboha! ... Zdesil som sa.

Keď som sa zdôveril kamarátom (rovesníkom), tí mi povedali, že tak to predsa chodí a je to normálne. Keď som to povedal dospelákovi, tí mi povedali, že to je normálne, tak to chodí, žijú tak skoro všetci a mám si užívať mladosť, kým je život bezstarostný.

Moja záhadná ľudská myseľ sa chytila vždy iba tej negatívnej perspektívy, každý negatívny scenár ju oživil a krmil energiou. Môj rozum si začal vytvárať rôzne názory a usvedčovať sa v nich a ja som začal cítiť, ako sa moje bezstarostné mladé časy pomaly krátia, v budúcnosti ma čaká iba nekonečná práca, drina, šetrenie a tešenie sa na jednu návštevu reštaurácie cez víkend, pretože si asi nebudem môcť viac dovoliť. Nekonečný a pomalý život, ktorý ma nebude baviť a budem sa celých 40 rokov tešiť iba na dôchodok. Existuje z toho vôbec cesta von?

V období maturitného ročníka, som zobral ešte brigádu v známom supermarkete na vykladanie tovaru. Ale pozor, nočné. Platili viac a iný čas som obetovať popri škole nechcel. Doobeda som počúval výklady v škole, ktoré mi pravdepodobne nikdy výrazne nepomôžu zarobiť viac peňazí, a poobede som chcel cvičiť... a hrať sa hry na počítači.

S tou školou to nemyslím zle. Vzdelanie je skvelé a bez neho by som nedokázal písať, čítať, počítať. Avšak pri dnešných možnostiach, a napríklad rok 2023 a 2024 patrí medzi „prelomové“ v tom, ako sa rozvíja umelá inteligencia, to ani zďaleka nie je jediná cesta a zrovna vôbec nemusí patriť medzi tie najistejšie.

Za ten čas, ako píšem knihy, točím videám, prednášam a mám priamo s ľuďmi konzultácie, som spoznal už rôzne šialené príklady zo života ľudí. Poznám ihneď osobne štyroch ľudí, ktorí sa živia tým, že hrajú počítačové hry. To sú iba ľudia, ktorých poznám osobne. Nebudem vám rozprávať, že vo svete je takých niekoľko stoviek tisíc (určite viac). Môžu hrať ako profesionálni hráči či recenzovať hry na YouTube, alebo streamovať na Twitchi a vďaka vyplácaniu z kontraktov, platforiem, donatov a sponzorov si takí ľudia žijú spôsob života, aký sme si ako decká, ktoré milovali hry, predstavovali. Ako vo všetkom, aj v tomto spôsobe zarábania môže človek prijímať malé až veľké sumy. Pre niekoho len privyrobenie popri práci, pre iného hranie a obživa na profesionálnej úrovni s veľmi vysokým zárobkom.

To len príklad k tomu, že som poobede po škole chcel hrať hry na počítači. Bol to môj únik z reality. Hlavne hra World of Warcraft, kde som budoval svoju postavu. Svojho Avatara, pseudonymom, Alta, postavíčku... pochopíte neskôr v knihe. Miloval som, že sa moja postava v hre WoW zdokonaľovala. Čím viac času som venoval niektorým činnostiam, o to bola postava silnejšia, mala lepšiu výzbroj, nové schopnosti a veci. Keď som sa venoval profesiám, mohol som potom predávať veci, ktoré som vyrobil, či bylinky, ktoré som nazbieral. Naučil som sa vo virtuálnej aukcii zarábať peniaze v podobe zlatých, strieborných a bronzových mincí. Čím som bol lepší, unikátnejší, skúsenejší, tým viac som toho dokázal mať v každom ohľade.

Nočné v supermarkete ma ubíjali a nebavili ma. Začal som každú noc, ktorú som tam strávil (nebolo ich, našťastie, veľa), premýšľať nad tým, či by vôbec bolo možné nájsť v živote niečo, čo by ma bavilo, naplňalo a ešte ma aj uživilo. Netušil som, čo by to mohlo byť, pretože jediné, čo ma bavilo, bolo cvičenie, hranie hier a popíjanie s kamarátmi. Bol som ešte mladý a moja myseľ zatiaľ nepoznala neobmedzené možnosti a nekonečné hranice tohto sveta.

Zvláštne spojiť slová nekonečné a hranice do jednej vety, však?

Chcel som si kúpiť zimnú čiapku. Krásnu, značkovú, v ktorej budem vynikať a snád' sa aj páčiť! Ak nie sám sebe, tak aspoň okoliu.

Peniaze z brigády, ktorú som mal v lete, som mal už minuté – boli fuč. Rozbil som si telefón, pokazili sa mi slúchadlá, nejakú čiastku som stratil a zvyšok som minul na jedlo a pitie. Trochu ma zarazilo, že som musel skoro celý mesiac brigádovania vložiť do nového mobilu a slúchadiel.

Kúpil som si čiapku, ale stála ma dve celé nočné v práci. Tak som predsa prerátaval všetko. Na hodiny, ktoré musím stráviť pracovaním, aby som si mohol niečo kúpiť. Následne som potom v hlave kalkuloval, či to je výhodná kúpa, a teda, či sa oplatí do nej investovať svoj čas. Všetko som začal počítat' cez čas, desilo ma to. Čiapka sa podľa mojich výpočtov neoplatila, ale aj tak som ju chcel a túžba ma premohla.

Prišla maturita, ktorú som zvládol v slovenčine na štvorku, aj napriek tomu, že to bol jediný predmet, ktorý som sa učil od nemoty

do nemoty, a z angličtiny na jednotku, keďže to bol jediný predmet, ktorý mi nenaháňal strach a ani som sa naň neučil.

Pred odpoveďou zo slovenčiny som sa bál dvoch otázok, ktoré som z tých 30 nevedel. Nevieť, či to tak má alebo nemá fungovať, no dostali sme od učiteľky vypracované maturitné témy, ktoré sme sa mali naučiť, nech zvládneme maturitu. Nevedel som dve, jedna mi však unikátne naháňala strach. Myslím, že to bolo číslo 17 (už si presne nepamätám, možno 15?). Celé ráno predtým, než na mňa mal prísť rad, som si v mysli opakoval niečo v tom zmysle, že nech si nevytiahnem 17.

Celé moje bytie sa sústredilo na jeden výsledok, ktorý kričal realite: VYBERIEM SI 17. A tak sa aj stalo. Samozrejme, na moje prekvapenie a zdesenie, bol som v úplnom šoku. Nechápal som, aká je malá šanca, že z 30 otázok si vytiahnem presne tú, ktorú neviem ani len opísať jednou vetou, nie ešte to, nech vôbec zmaturujem. S odretými ušami a pomocou skúšajúcich učiteľiek som prešiel so známkou 4.

Samozrejme, že som si počas hodín pred skúšaním myslel, že ma vypočuje nejaký boh, alebo sa nado mnou zľutuje život a s veľkou milosťou sa otázka číslo 17 stratí a ja si vytiahnem niečo, čo viem. Napríklad *Tri gaštanové kone* od Margity Figuli.

Na druhý deň ma čakalo skúšanie z angličtiny. Zámkom z predchádzajúceho dňa som sa vôbec netrápil, veď bolo hlavné, že som prešiel. Pred učebňou, kde nás čakala skúška z angličtiny, sa všetci spolužiaci učili maturitné otázky, ktoré nám tiež poskytla pani učiteľka. Znovu som bol zdesený, pretože ja som si nejako za tie mesiace asi nevšimol, že si budeme vyťahovať otázky aj na angličtine. Myslel som si, že sa idem len porozprávať s učiteľkami

a ony ohodnotia moju schopnosť viesť konverzáciu v anglickom jazyku.

Prezrel som si otázky a vytlačené strany papierov, ktoré mal so sebou kamarát, a zistil som, že nebudem vedieť žiadnu otázku. História Anglicka? Politika v Anglicku? Preboha, kto také niečo vymýšľal? To nedokážem povedať ani po slovensky, nieto ešte v angličtine.

Žiadnu otázku... až na jednu. Šport! Wau!

„Tú si musím vytiahnuť,“ pomyslel som si.

Brat mi predošlé poobedie rozprával niečo o tom, že otázka číslo 17 na mňa padla práve kvôli tomu, že som na ňu stále myslel a nepustil som do mojej mysle nič iné. Vtedy som ešte nepoznal koncept sily myslenia, ovplyvňovania reality a správnej vizualizácie, takže som tomu zároveň ani nerozumel.

Avšak čo iné mi ostávalo? Zamerať sa na otázku a prosiť život o milosť... nezabralo. Ostávala mi možno hodina, dokým prídem na rad a budem si musieť vybrať jednu jedinú otázku, ktorá určí môj osud. Potreboval som dobrú známku, pretože z písomných testov som skoro pohorel. Vedel som výborne rozprávať, rozumel som všetkému, čo som počul a čítal v angličtine, ale gramatika mi nešla, nezaujímala ma, a preto som mal zlé výsledky z písomných testov. Pri hraní hier pre mňa bolo dôležité porozumenie. Každý deň som volal na Skype s hráčmi z celého sveta a angličtina bol náš jediný dorozumievací prostriedok, takže práve vďaka hramu hier som mohol ťažiť pri rozprávaní.